**אחדות ופילוג בעם היהודי אז ועכשיו, הרצאה מאת אריה רובין**

*להלן תוכן ההרצאה אשר ניתנה ע"י אריה רובין בוועידה, "מי נטש את היהודים – ומי ניסה להצילם?" ועידה בדבר הציונות הדתית והצלת יהודים בשואה, אשר נערכה ביום 30.5.2010 באוניברסיטת בר-אילן.*

***הרצאות של מר רובין, "אחדות ופילוג בעם היהודי אז ועכשיו"**, מתמקדת בסכנות הקיומיות העכשוויות של מדינת ישראל, ובפרט לאיומים הצבאיים המרובים ולמאמץ הגלובלי לדה-לגיטימציה של מדינת ישראל. אנו, העם היהודי, חרף הפילוג אשר קיים בשורותינו, מוכרחים להתעורר יחדיו, להתמודד מציאות הסכנות העומדות לקיומנו, ולנקוט באמצעים כנגדן. עלינו ללמוד מניסיון השואה, אשר בתקופתה הפילוג של יהדות אמריקה וכישלונם להתנגד במידה מספקת בשם יהדות אירופה הובילו לתוצאות הרסניות. אם אי פעם היה זמן מתאים עבורנו להניח בצד את פערינו, להתמודד עם נקודות התורפה בהנהגתנו, ולהתמודד וללחום באיומים אשר האורבים לנו בכל פינה, הרי שהזמן הוא כעת. ממשלת ישראלה איננה מסוגלת להילחם בדה-לגיטימציה לבדה. הגיעה העת לפנות לשירותיהם של המומחים המובילים, על מנת ליצור קמפיין ציבורי בקנה-מידה נרחב המתבסס על העברת מסרים מלוכדת ועקבית, אשר תחולל תמורות בלבבות ובמוחות, ותשכנע את מנהיגי הדעות בעולם לראות את מדינת ישראל באור חיובי יותר, ולהדוף את התעמולה האנטי-ישראלית ההולכת וגוברת.*

*לאחר תוכן ההרצאה מוצגת הביוגרפיה של מר רובין. ניתן להשתמש בתוכן ההרצאה באופן חלקי או מלא כל עוד השימוש נעשה בהקשר הנכון, וניתנת ההכרה המתאימה למקור הכתוב, בצירוף קישור לקובץ ה-PDF המכיל את הטקסט המלא של ההרצאה, אשר יפורסם באתר תרגום שלישי בכתובת www.targumshlishi.org. יש לציין כי קיימים הבדלים מזעריים בין המסמך הכתוב ובין תוכן ההרצאה בעל-פה. ניתן לשלוח תגובות לכתובת הדוא"ל: info@targumshlishi.org.*

**אחדות בפילוג בעם היהודי אז ועכשיו**

אחר-צהריים טובים. ראשית, ברצוני להודות לד"ר מדוף, ד"ר באמל ולאוניברסיטת בר-אילן על מאמציהם לארגן ועידה חשובה זו.

כפי שאנו יודעים, וכפי ששמענו היום ממספר דוברים, המחסור באחדות בעם היהודי בטרם ל- ובמהלך השואה הובילו לתוצאות הרסניות. היום אנו, העם היהודי, מתמודדים פעם נוספת עם אתגרים להמשך קיומנו, אך עם זאת, אף כיום, כוחנו נחלש עקב חוסר האחדות בשורותינו. אנו מפוזרים גיאוגרפית, מפולגים דתית ואידיאולוגית, נתונים תחת הנהגה שסועה ובלתי-יעילה, וחוששים במידה כה רבה לשלומנו האישי, כך שאיננו מצליחים להבין ששלומנו האישי תלוי ונשען על יכולתנו לשרוד כקבוצה, ולכן, על כל יהודי כיום להעמיד את הישרדות העם היהודי בראש מעייניו. עם זאת, אין אנו מצמידים תג מחיר להישרדותנו כקבוצה – לא כעם ולא כיחידים.

האירועים אשר התרחשו לפני שישים וחמש שנים מלמדים אותנו מספר לקחים מפכחים, שהינם רלוונטיים, למרבה הצער, באופן יוצא דופן גם כיום. עם זאת, עושה רושם כי אנו, בני העם היהודי, איננו מעניקים להם את תשומת הלב הראויה. המשך קיומה של מדינת ישראל מצוי כעת תחת איום רציני.

עלינו ללמוד מלקחי השואה, לקחים אשר עליהם להיות טריים במוחנו הקולקטיבי, אבל שאנו, בשאננותנו המוטעית ובמלחמתנו על נתחי קרקע חסרי-ערך, הזנחנו מאחורינו. ייתכן שיש לנו, כעם, תחושת המשכיות מוטעית, משום שאנו כבר שרדנו כה הרבה איומים לקיומנו במהלך ההיסטוריה. אנו חושבים לעצמנו: שרדנו כל איום אחר שעמדנו בפניו. אנו נשרוד גם את האיום הזה. אבל היום, כלי הנשק המכלים הם קטלניים במידה כה רבה יותר – שהבלתי-נתפש עלול להתרחש ברגע. באותו הזמן, הרעלת הדעה העולמית הציבורית כנגד ישראל ו-, כשהשלכה של הרעלה זו, כנגד העם היהודי, באמצעות מאמצי תעמולה עיקשים ומדבקים המיועדים לשלול ממדינת ישראל את הלגיטימציה שלה – מאמצי הרעלה זו ממשיכים לצבור תאוצה. העובדה שתעמולה זו מבוססת על פרטי מידע המטעים במכוון איננה רלוונטית – ישנה קיימת התפיסה, למשל, שפעולות האיבה הפלסטיניות הינן מוצדקות, וקיימת להן הדצקה מוסרית, בעוד פעולות המגננה של ישראל כנגד מתקפות אלה נתפשות כבלתי-מוצדקות ובלתי-מוסריות בעליל. ישראל היא המדינה היחידה בעולם אשר עצם זכותה להתקיים עומד במתקפה ע"י קמפיין גלובלי, עיקש ומשכנע ההולך ומתעצם בכל עת. אם אי פעם היה מועד ראוי יותר להתעלות על הפערים הקיימים בינינו, להתמודד עם נקודות התורפה בהנהגתנו, ולפעול כאחד כמיטב יכולתנו על מנת להתמודד ולהלחם באיומים האורבים לנו בכל פינה, הזמן הוא כעת.

בזמן השואה, לא השכלנו להתאגד יחדיו, להגן זה על זה, להשתמש בכוחנו הקבוצתי על מנת להתערב בשם יהדות אירופה, למרות שאין בכך כדי להפחית מערכם של מאמציהם הראויים לציון של יחידים וקבוצות קטנות.

בהסתכלות לאחור, מאמציה של קבוצת ברגסון ושל אחרים – מאמצים אמיצים כגון הקינדרטרנספורט, תוכנית אירופה, וצעדת הרבנים בוושינגטון – חרף נאצלותם של מאמצים אלה, בראייה הרחבה את הקטסטרופה אשר התרחשה לעם היהודי, מאמצים אלה היו טיפות בים. באפשרותנו היה לפעול במידה רבה הרבה יותר. ליהודים האמריקאים בזמן מלחמת העולם השנייה היה כוח, היה להם משאבים. הם יכלו לעשות רעש, הם יכלו ללחוץ על בעלי-הברית להפציץ את המסילות המובילות לאושוויץ, הם יכלו לטלטל את הספינה. המציאות הפשוטה, אך העגומה, היא שבמהלך השואה, הקהילה היהודית-אמריקאית פשוט לא עשתה מספיק על מנת לסייע ליהדות

אירופה. הדרך בה אדם יכול היה לשרוד את כבשני אירופה הייתה להיות עשיר מספיק, חכם מספיק, בר-מזל מספיק, או שילוב של כל אחד מאלה. אתה היית בודד במערכה.

**המצב הקיים**

תקופת החסד ממנה אנו, העם היהודי, נהנו לאחר אושוויץ איננה עוד. חוקי המשחק השתנו. מקבלי ההחלטות והאזרחים אשר בחרו בהם, אשר אופיים התהווה בצל זוועות טרבלינקה ודכאו – אינם עוד. בני עשיו, אשר תודעתם הקולקטיבית נתעוררה עקב חומרתה של השואה, כבר הספיקו להתגבר עליה. האנטישמיות נמצאת עמנו שוב במלוא-הדרה. עם זאת, הפעם, להבדיל מאנטישמיות נוצרית דתית או אנטישמיות נאצית גזענית, האסטרטגיה הקיימת היא מלחמה פסאודו-אינטלקטואלית ומתחסדת נגד מדינת ישראל, ותיוגה כהתגשמות כל הרוע.

גבירותיי ורבותיי, הברברים ממתינים בשערינו. הערכה מפוכחת של המצב הקיים, השוואתו לאירועים אשר התרחשו כמעט לפני אלפיים שנה, מובילים אותי למסקנה כי אנחנו מתקרבים למועד ״ז בתמוז – המצור על ירושלים החל.

ישנם איומים גרעיניים באופק וסכנות הנובעות מטילים אשר ניתן לשגרם בכל עת אל עבר ישראל. מצידה המזרחי, ישראל עומדת בפני איום קיומי תחת ידיה של איראן. מן הצפון, ישראל מתמודדת עם איום אסטרטגי מצד סוריה ומצד שליחתה של איראן, החיזבאללה, שבמחסן-הנשק שלה מאוחסנים 40,000 טילים. מן המערב, החמאס מתחמש מחדש ומכריז בפומבי על מסירותו למאמצי השמדת מדינת ישראל. הפלסטינים אינם מראים כל סימן רציני כי בכוונתם להכיר בישראל כמדינת העם היהודי.

כושרו של העם היהודי לשרוד כעם נשען כיום על יכולתה של מדינת ישראל להמשיך ולהתקיים. ללא מדינת ישראל, אנו מצויים בסכנה, כל אחד ואחד מאיתנו, מיהודי אוסטריה עד ליהודי זימבבואה, מן היהודי המתבולל ועד ליהודי החרדי. בלא תלות במרחק גיאוגרפי או אידיאולוגי, בלא תלות בפערים ובפלגים השונים שבתוכינו, מבחינה זו, כל העם היהודי הוא כאיש אחד.

**דה-לגיטימציה**

מדינת ישראל עומדת בפני אתגר נוסף, דהיינו, מאמצי קמפיין הדה-לגיטימציה המתפשטים והמתגברים, הדמוניזציה של ישראל בהנהגת השמאל אשר מעמידה בסימן שאלה את זכותה של מדינת ישראל להתקיים כמדינה יהודית עצמאית.

הדה לגיטימציה של מדינת ישראל נולדה ב- וניזונה מן השמאל האקדמי. שלוחותיה קיימות הן בתקשורת הישנה והן בתקשורת החדשה, והיא מונעת, באופן חלקי, ע״י עולם הרשתות החברתיות המקוונות. הדה-לגיטימציה הפכה ליותר ויותר מקובלת ע״י העילית האינטלקטואלית באירופה, הן בימין והן בשמאל. קחו לתשומת ליבכם שבמהלך חודש מרץ, כאשר התקיים שבוע האפרטהייד הישראלי המזעזע, התקיימו אירועים בקולג׳ים ובאוניברסיטאות בלמעלה מארבעים ערים ברחבי העולם. או, לחלופין, הרהרו לרגע באירועי המשט לעזה, או ההתמקדות במדינת ישראל במהלך הועידה למניעת הפצת נשק גרעיני אשר התקיימה לפני מספר ימים, או להפגנה המתוקשרת-היטב אשר קראה להחרמת חנות השוקולד של מקס ברנר ביוניון סקוור שבניו-יורק ביום שישי האחרון. עלינו להכיר בהשפעתה של תקשורת ההמונים, אשר נוצלה היטב ע״י קמפיין הדה-לגיטימציה ואשר נוטה להציגו באור חיובי. אנו עדים, בצל הכיסוי התקשורתי הסלקטיבי של פריטי חדשות מסוימים ואופן הצגתה המגמתי את מדינת ישראל, לנטישת התקשורת את צביונה ככלב-השמירה, ובכך אנחנו יכולים למצוא הקבלות מטרידות לאופייה של תקשורת ההמונים במהלך השואה, אשר לרוב לא פצתה פיה כנגדה.

לא ניתן להמעיט בערכם של המאמצים הפוגעניים להטיל ספק בזכותה של מדינת ישראל להתקיים – והם מהווים סכנה אמיתית לעתידה של מדינת ישראל. ישנם רבים, לרבות חברי מכון רעות, צוות החשיבה הבלתי-ממשלתי מתל-אביב, מתריעים כי מבצעי הדה-לגיטימציה, חרף טענתם כי מטרתם היא לסיים את הכיבוש הישראלי בשטחים הפלסטיניים וקידום פיתרון שתי המדינות, למעשה מכוונים לאותה המטרה של המתנגדים האסלאמיים – יעדם הוא להחליש את מדינת ישראל פוליטית וכלכלית באמצעות מאמציהם לקרוא לחרם על מדינת ישראל, לפגוע בכלכלתה ולהטיל עליה סנקציות, ובסופו של דבר לכפות את פיתרון החד-מדיני, לפיו תהיה מדינה אחת ובה רוב מוסלמי. חסידי הדה-לגיטימציה משתתפים כעת בקמפיין חורמה, המבוסס על מודל ההתנגדות למשטר הגזעני הלבן בדרום אפריקה, שמטרתו לשחוק את הלגיטימציה של מדינת ישראל תוך התעקשות כי היא מתבססת על עקרונות ההפרדה ותורת הגזע, וכאשר הדה-לגיטימציה תגיע לנקודת האל-חזור, ניתן יהיה לנצלה כנגד מדינת ישראל במהירות רבה.

הלוואי וכאן הייתה תמה רשימתי זו של האתגרים העומדים בפני מדינת ישראל, אך אין היא. ייתכן והאפשרות שבנות-בריתה המסורתיות של ישראל לא יעמדו לצידה כאשר היא תזדקק להם ביותר, הינה בעלת פוטנציאל נזק הגובר על כל שאר הפריטים ברשימה. לאורך כל תקופת קיומה, שיראל יכלה להישען על תמיכתה הנאמנה וטוב-ליבה של ארצות-הברית, ובמידה מסוימת של בנות-בריתה המערביות. תחת הממשל הנוכחי, וכולנו תקווה שאין כך הדברים – הישענות זו כבר איננה מובטחת עוד.

איננו חיים בשנת 1939. העם היהודי, ניתן לטעון, חזק בימינו יותר מאשר שאי פעם היה באלפיים השנים האחרונות. אנו חזקים משום שיהודי התפוצות משמיעים את קולם בארצות-הברית ובאירופה, אך אנו בעיקר חזקים משום שיש לנו את מדינת ישראל ואת כוחה הצבאי.

## פילוג

עם זאת, דווקא בזמן שעלינו להכיר בכוחנו, לשלב את קולותינו ולעמוד זה לצד זה במחאה, אנחנו למעשה חסרי כל-יכולת. אלה בינינו המודאגים והתופשים את הצורך בפעולה מיידית צריכים באותה המידה להבין שאינספור האימיילים והמאמרים שאנו שולחים לחברינו, ומספר השיחות הרב שאנו מנהלים עימם – אין בכוחם להשיג הרבה מעבר לשיפור מזערי בתחושתנו האישית. הגיעה השעה לחדול מדיבורים רק בין עצמנו.

יש לקוות שהאיומים העומדים כרגע כנגד ישראל יזרזו את תהליך התאחדותם של יהודי כל העולם, אך זוהי תקווה תלושה ובלתי-מציאותית. הפערים הדתיים והפוליטיים נותרים בעינם. אף הקונספט, שבעבר זכה לאמינות רבה, של גורלם המשותף של יהודי העולם – מאבד כיום מכוחו. הקשר המסורתי והחזק בין יהודי ארצות-הברית ויהודי ישראל נחלש, ובפרט בקרב בני הדור הצעיר. בעוד המרחק בקילומטרים אינו השתנה, המרחק הרוחני בין שתי הקהילות הולך וגובר. השסע הקהילתי הוחרף עקב פעולותיו של הממשל האמריקני הנוכחי.

יחסיה של ממשלת אובמה עם ישראל, ונאמר זאת בנימוס, אינם חמים. נשיא ארצות-הברית ומזכירת המדינה בחרו לדבוק באסטרטגיה לפיה ישראל מאבדת מעדיפותה במספר רבדים, במאמץ לפייס את המדינות הגדולות הרבה יותר והעשירות בנפט בעולם המוסלמי, וזאת חרף העוינות מחרחרת-המלחמה המתמשכת של קבוצת מדינות זו. אין ספק שבסדר-העדיפויות של הנשיא הנוכחי, העם היהודי מצוי במקום נמוך יותר, ולהבדיל מחלק מקודמיו בבית הלבן, הנשיא אובמה אינו דוגל בייחודה של מדינת ישראל.

רק ארבעה עד שישה אחוזים מן הציבורי הישראלי מאמינים שאובמה תומך במדינת ישראל. עם זאת, חרף פעולותיו בזמן האחרון, היהודים האמריקאיים חשים אחרת לגמרי כלפיי אובמה. שבעים ושמונה אחוזים מיהודי המדינה הצביעו עבורו. בעוד שסקר שנערך לאחרונה מלמד אותנו שבין אותם מצביעים, כשליש מהם מתחרטים על החלטתם ומרגישים עתה שאובמה איננו ידיד של ישראל, שני-שליש מן היהודים אשר הצביעו לאובמה עדיין תומכים בו. למותר לציין שקיים נתק בין יהודי ארצות-הברית ובין יהודי ישראל.

משמעו של אותו הפער בין הפוליטיקה היהודית-אמריקאית והיהודית-ישראלית הוא, במובניו הבסיסיים ביותר, שהרוב המכריע של יהודי אמריקה, או ש-: 1.האמינו שאובמה יתמוך בישראל ולכן לא הבינו מה תהינה ההשלכות עבורה, 2. לא ביכרו את טובתה של ישראל כאשר בשיקולי ההצבעה שלהם, או 3. הבינו את ההשלכות על מדינת ישראל, אך היו להם שיקולים אחרים בבוחרם את נשיאם החדש. כתוצאה מכך, ישנה מחלוקת בין יהודי אמריקה ויהודי ישראל בנוגע לצעדים בהם יש לנקוט על מנת להגן על מדינת ישראל.

על ישראל לפעול למען האינטרסים שלה ללא היסוס וללא התערבותם של יהודי אמריקה ומנהיגיהם, אשר בשאננותם אינם יכולים לתפוש במלואו את מצבה הנוכחי של מדינת ישראל, ולמעשה, מחזיקים בעדיפויות שונות משל יהודי ישראל.

### ליברליזם ויהודים אמריקאים

כיצד אירע הדבר, ונולד הפילוג שבין יהודי אמריקה וישראל? הדבר נובע ממחלוקת רחבה יותר, אשר כוללת בחובה את ניכורם של מנהיגי הקהילה היהודית, את הפער ההולך ומתרחב בין יהודים שומרי-מצוות ויהודים מתבוללים, ואת עדיפותם של ערכים ליברליים אצל מרבית הקהילה היהודית האמריקאית. למרבה הצער, ואף למרבה הטרגדיה, מחלוקת זו היא הד לפער שבין יהדות אמריקה ליהדות אירופה בזמן השואה.

מרבית מיהדות אמריקה עברה, במידה מסוימת, תהליך של דה-יהודיזציה. בהיעדר שורשי אמונתנו ומערכת ערכינו המסורתית, יהודים רבים אימצו השקפת עולם תיאולוגית, אשר בבסיסה ערכי האוניברסליזם ותיקון עולם, או צדק חברתי. ערכים ליברליים אלה הם כל רווחים בקרב הקהילה, כך שבמקום להיות פרו-יהודים או פרו-ישראל, מרבית יהודי אמריקה בוחרים להיות פרו-הומניסטים. אלה העונים להגדרה זו או שאינם מבינים זאת, או שלא אכפת להם מכך, שבשלב מסוים בעתיד בו העם היהודי יימצא סכנה, אם הם לא יענו לקריאת הדגל על מנת להגן על עמם, הם למעשה ימנעו מלמלא את חובתם כיהודים. יהודים אלה הינם, במובן מסוים, קורבנות או תוצרים של מערכת לקויה המושתת על הנהגה קלוקלת, חינוך יהודי חסר, ובה התבוללות היא דבר שבשגרה, ונישואי-התערובת שכיחים ביותר.

הפלג הליברלי של היהדות המאורגנת, ביחד עם הממסד היהודי הרחב, מזה זמן רב זנחו את האמונה הדתית המסורתית, ובמקום אימצו את מנטרת תיקון העולם. אז מה שאנו רואים כרגע זו קהילה אשר מזה מאה שנים התרחקה מערכי הליבה של היהדות, ואשר עשויה להתבולל ללא מאמץ אם תחפוץ בכך. מצב זה אינו שונה בהרבה מן התרחיש אותו חווה העם היהודי בברית המועצות לשעבר, אשר לאחר שבעים שנות קומוניזם למעשה איבדו את תחושת המסורת וההיסטוריה היהודית לכל דבר ועיקר.

בזמן מלחמת העולם השנייה, היהודים לא פעלו מספיק על מנת לסייע לאחיהם, אך מעולם לפני ימינו אלה לא הוטב לאויבינו כה רבות ממעשי היהודים. מרביתם של יהודים אלו אינם חותרים כנגד מדינת ישראל במודע, אך זוהי למעשה השפעתם מעשיהם. לאורך ההיסטוריה תמיד נכח אותו גרעין של יהודים אשר בחרו לוותר על יהדותם, וזוהי מציאות שניתן לקבלה. מה שאין להסכים לו הוא שכיום, המונים רבים של יהודים למעשה פועלים לשבירת כושר ההישרדות של העם היהודי, בין אם מתוך בורות, או מתוך נאמנות מוטעית, או מתוך חוסר הבנתם את תמונת המצב הגלובאלית. אני מאמין שבכוחנו להפוך את המגמה הזו, או לכל היותר להאט אותה, כפי שאסביר מייד.

עליי להבהיר כי אני, באופן אישי, מצוי עמוק בצד השמאלי של הקשת הפוליטית. בדומה לשבעים אחוזים מן האוכלוסייה הישראלית, גם אני תמכתי בהסכמי אוסלו. נפגשתי עם הנהגת הרשות הפלסטינית, לרבות עם ערפאת, כאשר לקחתי חלק במשלחת פורום המדיניות הישראלית (IPF), קבוצה יהודית אמריקאית המשתייכת לשמאל. אך לאחר פרוץ האינתיפאדה, חלה תמורה בהשקפתי, והתחלתי להבין שה-IPF, ומספר ארגונים יהודיים מן השמאל, למעשה לא פעלו על מנת להגן על ישראל כפי שהוטל עליהם, וכתוצאה מכך התפטרתי מן הארגון. אני באופן אישי מאמין שעלינו להמשיך בתהליך המו"מ עד אשר הפלסטינים יבשלו להגיע איתנו להסדר רציני.

**הנהגה**

יהודי אמריקה הטמיעו את דת הליברליזם, אשר החליפה את נוהגי היהדות המסורתיים, רבי-הפנים, והעשירים, וזוהי תוצאה ישירה של מחסור מתמשך בהנהגה יהודית יעילה. כיום, מקבלי ההחלטות, אלו העומדים בראשי המועצות אשר מנחות את המדיניות היהודית הקולקטיבית, הם לרוב בעלי-הממון, אשר מרביתם חסרי חינוך ומסורת יהודיים, ועל פי רוב אינם מעריכים את קסמה ואצילותה של מורשתנו, והם אינם יודעים בבירור כיצד לפעול בצורה מיטבית על מנת לקדם את האינטרסים של העם היהודי ומדינת ישראל. כתוצאה מכך, הם בוחרים פעמים רבות לפעול על פי החלטות לקויות אשר בתורן גוררות תוצאות עגומות עבור בני עמם.

במהלך המשבר האחרון עם ממשל אובמה, אשר אירע לפני כחודשיים, זכינו לחזות במספר דוגמאות להנהגה יהודית ראויה וחזקה, כאשר מספר יחידים מן הקהילה השמיעו קולם על היחס הקלוקל לו זכו ישראל ומנהיגיה. למרבה הצער, תגובתם חרגה מן המוסכמות. תגובתם של מרבית ממנהיגינו הייתה מחפירה – הם בחרו שלא לומר דבר. אותם מנהיגים אינם מדברים כנגד הג'יהאד הגלובלי והשלכותיו עבור העם היהודי. אולי הם בוחרים בשתיקה, בדומה למקביליהם בזמן מלחמת העולם השנייה, הם חושבים שיוטב במידה הרבה ביותר לעם היהודי אם הם ינצרו את לשונותיהם, או אולי הם שותקים משום שדתם האמיתית היא דת האוניברסליזם וההומניזם, ולא הדת היהודית, או ייתכן והם שותקים משום שהם פשוט אינם יודעים כיצד לפעול. ההיסטוריה תייחס קלון למנהיגים רבים של הקהילה היהודית כיום, באותו האופן בו אנו מביטים לאחר על סטיבן וייז או על מעלליהם המגוחכים של הרבנים שנדונו בהרצאתו של הרב חזקל לוקשטיין היום.

**כמה פתרונות**

למותר לציין שאנו זקוקים לשנות את הדרך בה אנחנו בוחרים את מנהיגינו. מנהיגינו צריכים להיות אנשים משכילים, נבונים, עטורי-הישגים, מלאי-חמלה, מוכנים להשמיע את קולם ולהילחם לטובת עמינו ולמען מדינת ישראל, ובין אם הם אורתודוכסים, קונסרבטיבים, רפורמים, אינם משתייכים לזרם מסוים, או חילונים, עליהם להיות יהודים המחוברים לערכי הליבה של היהדות. מזה זמן רב פעלתי לתמוך בהנהגה מגוונת, אשר כוללת חברים מן הממסד הדתי, מן האקדמיה ומן עולם היצירה. חוכמתם, בשילוב עם חדות-עינם של כמה ממנהיגינו הנוכחיים, אמורה לשפר את תהליך קבלת ההחלטות בקהילותינו ולייצר תוצאות טובות יותר. אלו אשר תורמים את הכספים הגדולים אינם צריכים באופן בלעדי לקחת את מקומותיהם של היהודים המלומדים והמסורים שבינינו. הגיעה השעה לשנות את חוקי המשחק.

זה מה שעלינו, יהודי אמריקה, לעשות. אלה הם שיעורי-הבית שלנו, וייקח לנו זמן מה להשלימם.

אך עלינו לפעול כעת. מה ביכולתו של העם היהודי בתפוצות והעם היהודי במדינת ישראל לעשות כעת על מנת להימנע מאסון? עבורי, דבר אחד ברור. אם נמשיך לפעול כפי שפעלנו בעבר, ואנחנו בוחרים להגיב במקום ליזום את הפעולה בעצמנו, אזי אנו מצויים בסכנה חמורה. האסלאם הרדיקלי ותהליך הדה-לגיטימציה מעמידים בפנינו איומים קשים. אני מאמין שחלק מן השתיקה שלנו אל מול הצרות העומדות לבוא נובעת מחוסר-ידיעתנו כיצד לפעול. בעת הזו, לקרוא לאיחוד העם היהודי הוא חלום באספמיא. האחדות לא באה בזמן השואה והיא לא תתרחש גם כעת, אלא אם כן יינקטו אמצעים מסוימים למימוש מטרה זו.

כפי שניתן להסיק מן התנופה הגוברת של תעמולת הדה-לגיטימציה של מדינת ישראל, אנו מפסידים בקרב יחסי-הציבור. אל תטעו – ניתן להשתמש בתעמולה הן ככלי נשק התקפתי, כפי שאירע במשטרים טוטליטריים רבים, לרבות המשטר הנאצי, וכן כאמצעי הגנה, כפי שעל ישראל ללמוד לעשות כעת.

עלינו לנסות לעשות משהו אשר נעשה בעבר רק פעמים נדירות, באופן פרטי ובאופן מוסדי, הן ע"י ישראלים והן ע"י אמריקאיים, אשר הצלחתו הייתה מוגבלת. על ישראל להקים מערכת תעמולה ברמה עולמית, כפי שלא נעשה בעבר ע"י אף מדינה או עם, אשר מטרתה תהיה לשפר את תפיסת הציבור את ישראל, בהתבסס על מסרים מלוכדים ועקביים. חשוב לציין כי איני אומר לעשות שימוש במניפולציות ובשקרים, אלא לפעול כדי להשפיע באופן חיובי על הציבור, תוך הצגת האמת באופן משכנע.

אני ואחרים מאמינים שהממשלה הישראלית עוד לא השכילה להבין את מידת הרסנותו של גל התעמולה השלילית העולמית כנגדה, ועד כמה הרסני הוא עוד עלול להפוך, ובאותו הזמן, היא איננה בשלה להתמודד עימה. הקהילה היהודית האמריקאית גם היא נרדמה על ההגה והיא מפולגת יותר מדי על מנת להגן באופן יעיל על ישראל מפני הדה-לגיטימציה. יש לפעול לפיתוחן של טכניקות כנגד הדה-לגיטימציה באותה הנמרצות, ראיית הנולד והנכונות פעולה כפי שנעשה, לדוגמה, בהכנתן של תוכניות קרב טקטיות, מודלים מלחמתיים אסטרטגיים, או פיתוחו של טנק המרכבה. יש להשקיע כספים רבים בשינוי ליבם ותודעתם של האנשים, ובעוד לא אחדותו המלאה של העם היהודי היא מטרה שלא ניתן לממשה, המשימה להפכו לעם מאוחד יותר כן ברת-ביצוע. בעודנו פועלים לכך, עלינו לשאוף להשריש אחדות יהודית מסורתית, בדומה לגאווה הלאומית אשר התפשטה באחרית מלחמת ששת הימים. עלינו לגייס את כל כוחותינו למטרה זו.

תוכנית ה-"מיתוג מחדש" של ישראל מנוהלת ע"י משרד החוץ, אשר אינו בקיא דיו על מנת להתמודד עם כוחם הרך של ארגונים בלתי-ממשלתיים ושל השמאל. הממשלה איננה יכולה להפוך את יוצרות הדה-לגיטימציה לבדה. הממשלה הישראלית חייבת למנות צאר תעמולה, אם תרצו, על מנת לנצח על מסע תעמולה אדיר-מימדים, אשר יגבה מחיר של מיליארדים במשך מספר השנים הבאות, על מנת לחולל תמורה בליבם ובמוחם של קהלי יעד רבים ברחבי העולם. יש לתכנן מסע תעמולה זה כך שיכוון אל הציבור, להבדיל מאל ממשלות אחרות, כפי שהיה נהוג עד היום. הפרסומות לתיירים בארצות-הברית, אשר אומרות "שלום, ברוכים הבאים לישראל", אינן הולכות לשנות לאף אחד את דעתו.

על מסע התעמולה לפנות למומחי-עולם בתחומי השיווק, יחסי-הציבור, הפרסום, המיתוג, הרישות חברתי, התקשורת ישנה, התקשורת החדשה ועוד. עלינו לרתום את הגניוס היהודי – את הגאונות היהודית – אשר הצליחה כה רבות בתחומים אחרים, ולנצלה כנשק נגד האיום הקיומי. על מסע התעמולה להטמיע מחקרים חדשניים במדעי ההשפעה, בתחומי הפסיכולוגיה החברתית, הפסיכולוגיה הקוגניטיבית, הביולוגיה, מדעי המוח, ותחומים משיקים. על מדענים אלה לנתח תגובות התנהגותיות ולבחון תגובות נוירולוגיות באמצעות נתונים אשר נאספים ע"י אמצעים כגון הקלטות אא"ג תוך-גולגולתיות ו-MRI. עלינו לרכוש הבנה מעמיקה את סוד כוחם של השקרים המופצים ע"י חסידי הדה-לגיטימציה, וכיצד יעלה בידינו לסתור את השפעתם באמצעות האמת. אין זו הצעה מרחיקת-לכת – קחו בחשבון שענקי הקמעונות וחברות התוכנה מיישמים טכנולוגיות מסוג זה באופן שגרתי ובהצלחה מרובה. הידע קיים. עלינו לייצר אותו וליישמו.

בסופו של דבר, על מסע התעמולה לפנות לרגשות הציבור על מנת לחולל תמורה בלבבות ובמוחות בנוגע לישראל. עליו לכוון מסרים מרובים לקהלי-יעד שונים ברחבי העולם. אני הייתי מתחיל באוכלוסיה הכללית של ארצות-הברית ואירופה – האנשים בעלי הדעה המיידית; הקהילה היוצרת ברחבי העולם, מנהיגי דעות מיוחסים הנתפשים לרוב כליברליים מאוד; נוצרים הן בימין והן בשמאל; ההמונים בעולם הערבי; והקהילה היהודית בארצות-הברית ובאירופה. עליו להציג את ישראל באופן מהימן, כנגד נחשול הדיסאינפורמציה אשר מכוון כלפיה. עליו להתחבר לכל אחד מקהלי-היעד הנבחרים.

אין לי מושג אילו, אם בכלל, מן הרעיונות הבאים יהיו הרעיונות הטובים ביותר. בחינה מעמיקה ומחקר יקבעו זאת. אך כמזון למחשבה, הייתי מציע שעבור האוכלוסייה הכללית, היעד העיקרי הוא לבצע דה-דמוניזציה לישראל; עבור הקהילה היוצרת, עליו לא רק לסתור את טענות הדה-לגיטימציה, אך גם להפריך לחלוטין את טיעון האפרטהייד ולחשוף את טבעו השגוי והמטעה; עבור זרמי הנצרות הליברליים, בעלי השפעה פוליטית רבה, עליו לטפח את הקשר העמוק עמם; עבור נוצרים מן הימין, אשר לרוב היו תומכי ישראל מסורים, חשוב לחזק את אותה מערכת יחסים חיונית; עבור הערבים, הוא יכול להדגיש את תמיכת הקוראן לטענה התנ"כית שישראל ניתנה ליהודים ע"י אלוהים ולנסות לקדם אלטרנטיבה לג'יהאד; ובעבור העם היהודי, עלינו לחבר אותו עם מורשתנו העשירה, ולהמחיש את המציאות הישראלית – ישראל היא אבן שואבת של ערכים יהודיים חיוביים, יצירתיות ואנרגיה חיובית.

אין להמעיט בערך המורכבות של משימה זו. מטרתו של מסע תעמולה זה הינה להסיט את השתלשלות האירועים העכשוויים ממסלולה, ולמנוע, פשוטו כמשמעו, את הגורל אותו מנבא לנו ההיסטוריה. באמצעות מסע תעמולה אדיר-מימדים, נוכל ליישם את אותה גאונות יהודית אשר ישראל הפגינה בשדה-הקרב ובמקום-העבודה, וביכולתנו לעקור מן השורש את המורשת שהוטמעה בנו בזמן השואה, ולשנות את פני ההיסטוריה.

אם תהליך הדה-לגיטימציה ימשיך, אם האיומים הצבאיים על ישראל יסלימו וישראל תותקף במידה שתכפה עליה תגובה צבאית, ייתכן שיהיו לכך השלכות הרות-אסון אשר ישפיעו על כל העולם. עלינו לעשות כל שביכולתנו על מנת להתקרב על שאר האומות. עלינו לנקוט במעשה עתה, משום שאם נציל את ישראל, נציל גם את העם היהודי, ואגב כך, ייתכן שאף נציל את העולם כולו. אם הממשלה הישראלית הייתה מבקשת מן הציבור למצוא שם עבור תוכנית האנטי-דה-לגיטימציה, הצעתי תהיה לכנותה "מבצע אור לגויים".

* * *

אודות אריה רובין

אריה רובין הוא החבר המייסד ומנכ"ל קבוצת מעות, חברת השקעת אשר הוקמה בשנת 1991. לפני כן, הוא היה המוציא לאור של קבוצת KSF אשר ממוקמת בניו-יורק, חברת הוצאה לאור רפואית. בשנת 1974, מר רובין ביקר באחד עשר מחנות ריכוז ברחבי אירופה, חוויה אשר עיצבה את החלטתו לייסד ולהוציא לאור את הירחון Jewish Living בשנות ה-70 המאוחרות.

מר רובין הוא גם המייסד והמנכ"ל של תרגום שלישי, קרן המיועדת לעידוד תמורות חיוביות בעולם היהודי. תרגום שלישי נקטה מספר יוזמות הקשורות בהכרת השואה, מודעות וצדק, לרבות: תכנונו ומימונו של מבצע "הזדמנות אחרונה" באמצעות הסניף הישראלי של מרכז סימון ויזנטל, תוכנית המיועדת להענקת פרס כספי בתמורה למידע אשר יוביל למעצרם והרשעתם של פושעי מלחמה נאצים; הובלת יוזמת גיוס הכספים עבור האב פטריק דבואה, כומר קתולי אשר פעל באופן שיטתי על מנת לאתר קברי אחים של יהודים אשר נטבחו באוקראינה ובבלרוס ולחשוף את האירועים אשר התרחשו שם; ומשלוחם של 1,500 עותקים במתנה של ספרם של דיויד וויימן ורפאל מדוף, "מרוץ כנגד המוות: פיטר ברגסון, אמריקה והשואה" אל מקבלי-החלטות בעולם היהודי.

מענקים שניתנו לאחרונה ע"י תרגום שלישי יועדו למימון התיעוד המצולם של החקר הארכיאולוגי בסוביבור, מחנה הריכוז בפולין שנסגר ב-1943 בעקבות הצלחת המרד שאירע בו; "קולות מן האפר", פרויקט אשר מטרתו לתרגם ולהוציא לאור עדויות מוקדמות ביותר מן השואה השמורות בארכיון המכון להיסטוריה יהודית בוורשה, שטרם לכן לא זכו לכל התייחסות; וסרט תעודה עתידי על ההיסטוריה של צייד הנאצים, ג'ונתן סילברס.

בנוסף, מר רובין הוא העורך של "חכמי היום": דיוקנם של אנשי סגולה" (הוצאת דבורה ותרגום שלישי, 2009). כתבות הדעה שלו התפרסמו בשבועון "The Jewish Week", "The Jerusalem Report" ומגזין "Momen", ודבריו התפרסמו במספר פרסומים, לרבות הניו-יורק טיימס, מאימי הרלד, ה-Daily Business Review וה- Jewish Star Times. כתבת-הדעה שלו שכותרתה "מה עשית לאחר המלחמה, אבא?" הופיעו בשבועון "The Jewish Week" ונקראה על-ידי אלפי גולשים. מר רובין קיבל תואר B.A מאוניברסיטת ישיבה. הוא נשוי, יש לו שלוש בנות, והוא מתגורר בפלורידה.